

Arrest

nr. 218 718 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 waarbij de aanvraag tot gezinshereniging als onbestaande wordt beschouwd (intrekking bijlage 19ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de eerder uitgesproken arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over beroepen die verzoeker indiende, en het feitenrelaas, weergegeven door beide partijen, blijkt het volgende:

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren in 1977, komt in 1984 als minderjarige samen met zijn ouders naar België.

Op 14 augustus 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar met uitstel drie jaar, behalve vier maanden, en een geldboete van duizend euro (te vermeerderen met de opdecieimen), met een vervangende gevangenisstraf van drie maanden met uitstel drie jaar behalve 200 euro.

Op 21 maart 2008 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 8C, met nummer 1570, veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van veertig maanden effectief en tot een geldboete van tweeduizend euro (te vermeerderen met de opdecieimen), en een vervangende gevangenisstraf van drie maanden. Er wordt beroep aangetekend tegen dit vonnis.

Op 13 februari 2009 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 11 juni 2009 wordt verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van tweeduizend euro (te vermeerderen met de opdecieimen), met een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Op 29 september 2009 maakt de gemeentelijke ambtenaar van Antwerpen-Borgerhout de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 29 september 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van 2140 Antwerpen-Borgerhout. Daarin wordt uiteengezet dat verzoeker van ambtswege werd afgevoerd bij beslissing van 13 februari 2009 en wordt aan de burgermeester gevraagd verzoeker uit te nodigen om zich aan te bieden om hem opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister.

Uit een synthesenota, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de aanvraag tot herinschrijving op 29 september 2009 werd toegestaan, maar nooit gebeurde.

Op 30 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag tot herinschrijving in na ambtshalve schrapping wegens vermeende afwezigheid.

Op 18 juni 2013 wordt beslist om geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek.

Op 6 februari 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 4 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 september 2014 deelt de stad Antwerpen verzoeker mee dat hij op 21 augustus 2014 ten onrechte in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Op 24 september 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 18 maart 2015 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest nr. 155 100 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 januari 2018 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 2 juli 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 2 juli 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar opgelegd. Bij arrest nr. 206 660 van 9 juli 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 2 juli 2018. Tegen de beslissingen van 2 juli 2018 wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Dit beroep wordt door de Raad op 30 november 2018 met arrest nr. 213 341 verworpen. Het inreisverbod ten belope van tien jaar is definitief.

Bij arrest nr. 207 755 van 16 augustus 2018 vernietigt de Raad de beslissing van 16 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 januari 2018 ontvankelijk, doch ongegrond wordt bevonden.

Op 24 augustus 2018 wordt de aanvraag van 16 januari 2018 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 214 180 van 18 december 2018 verwerpt de Raad het ingestelde beroep van verzoeker.

Verzoeker diende op 12 oktober 2018, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van gezinshereniging met zijn Belgische vader. De gemachtigde beslist op 16 oktober 2018 om verzoekers aanvraag om gezinshereniging in te trekken en de bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen, gelet op het inreisverbod voor een periode van tien jaar van 2 juli 2018 dat noch werd opgeheven, noch opgeschort.

Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

B., R.

Nationaliteit M.

Geboren op 01.12.1977

Momenteel verblijvende in het gesloten centrum van Merkplas

Voorheen verblijvende te (…)

NN. (…)

Op 12/10/2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als descendent ten laste van uw Belgische vader, de genaamde B. A. (RR: …) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van tien jaar genomen op 02/07/2018 en u betekend op 03/07/2018, dewelke nog steeds van kracht is. Eens tot een inreisverbod is beslist, wordt u niet verondersteld nog langer op het Belgische grondgebied te verblijven en kan u bijgevolg geen verblijfsrecht aanvragen. De vordering tot schorsing van het inreisverbod dat u indiende op 05/07/2018 bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrestnr. 206 660 van 09/07/2018. Bovendien werd het inreisverbod niet door het bevoegde bestuur ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg is het inreisverbod geldig en definitief. Vandaar dat u het Belgisch grondgebied alsnog kan verlaten om de opheffing van het inreisverbod te vragen om humanitaire redenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw vader (ouders). Hij kan onafhankelijk van u een eigen leven leiden. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat hij bijzondere zorg behoeft door u en dat in die zin uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Integendeel tijdens uw gevangenschap van drie jaar in België heeft u ook de

*zorg over uw ouders niet kunnen opnemen. In casu, legt betrokkene enkel het bewijs voor dat zijn gezinsleden hem opzoeken in de gevangenis maar dit toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw ouders ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 03/07/2018 alsook aan het inreisverbod u betekende op dezelfde dag.
(...)"*

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

"1. Niet-aanvechtbare beslissing

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de intrekking van de bijlage 19ter beschouwd dient te worden als een loutere vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing van dit inreisverbod te vragen zoals vereist door artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, waardoor hij zich niet op het Belgisch grondgebied kan bevinden om er een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

In die zin betreft het een niet-aanvechtbare beslissing, waartegen geen – al dan niet schorsende - beroepsmogelijkheden openstaan."

En:

"2. Inreisverbod

Gelet op het feit dat het verzoeker sedert 02.07.2018 verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden en hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 10 jaar, ontbreekt hem het rechtens vereiste belang bij huidig beroep. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hiertegen een annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad waarin nog geen arrest werd geveld (rolnummer 223.215) waardoor het inreisverbod nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is.

De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het voor hem verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Zie in die zin:

"2.3. Ensuite, le Conseil rappelle que l'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après: la loi du 15 décembre 1980) porte que:

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour au de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

Il rappelle en outre qu'aux termes de l'article 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, l'étranger à l'encontre duquel une interdiction d'entrée a été prise, peut introduire une demande de levée ou de suspension de cette interdiction. Il rappelle en outre que le quatrième paragraphe de cette même

disposition prévoit que: « Durant l'examen de la demande de levée ou de suspension, le ressortissant d'un pays tiers concerné n'a aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume ».

Il découle de ces dispositions que l'interdiction d'entrée y prévue constitue une mesure de sûreté interdisant pour l'avenir, l'entrée, le séjour et l'établissement, à moins que l'interdiction ne soit suspendue, levée ou que le délai fixé se soit écoulé. Il s'en déduit également que le fait d'être banni du territoire belge pendant une certaine durée constitue un obstacle à ce que l'administration admette ou autorise au séjour ou à l'établissement, dans la mesure où le législateur a expressément prévu que l'interdiction devait être suspendue ou levée pour que cette mesure cesse ses effets et que tant que cette mesure produit des effets, l'administration ne peut accorder le séjour ou l'établissement (voir en ce sens: C.E., 9 mars 2012, n° 218.401).

Par ailleurs, le Conseil rappelle, d'une part, que « l'intérêt tient dans l'avantage que procure, à la suite de l'annulation postulée, la disparition du grief causé par l'acte entrepris » (P.LEWALLE, *Contentieux administratif*, Bruxelles, Ed. Larcier, 2002, p 653, n° 376), et d'autre part, que le recours n'est recevable que si le requérant justifie d'un intérêt légitime à l'annulation sollicitée, étant entendu que cette illégitimité — lorsqu'elle est constatée — « tient à des circonstances répréhensibles, soit du point de vue pénal, soit moralement » (M. Leroy, *Contentieux administratif*, 3ème éd., Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 497; C.E., 9 mars 2012, n° 218.403).

(...)

Le Conseil ne peut que rappeler, à cet égard, qu'il appartenait au requérant de solliciter la suspension ou la levée de cette interdiction, sur la base de l'article 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, ce qu'il s'est abstenu d'entreprendre, en telle sorte qu'il n'a pas d'intérêt légitime au présent recours." (RvV nr. 124.696 dd. 26.05.2014).

Vrije vertaling:

"Voorts herinnert de Raad eraan dat artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980) stelt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De Raad herinnert eraan dat op grond van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980, een vreemdeling ten aanzien van wie een inreisverbod werd genomen, een verzoek tot opheffing of schorsing van dit verbod kan indienen. Hij herinnert eraan dat de vierde paragraaf van datzelfde artikel bepaalt dat: "Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk."

Uit voormelde bepalingen vloeit voort dat het bedoelde inreisverbod een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt tenzij het verbod wordt opgeschort, opgeheven of in het geval de vastgestelde termijn is verstreken. Hieruit kan worden afgeleid dat het feit te zijn verbannen uit het Belgische grondgebied voor een bepaalde periode, een obstakel vormt voor de administratie om een toelating of machtiging tot verblijf of vestiging toe te kennen, gezien de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat het verbod dient te worden geschorst of opgeheven vooraleer deze maatregel vervalt en ook dat gedurende de periode dat de maatregel gevolgen heeft, de administratie geen verblijf of vestiging kan toekennen (zie in die zin: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Anderzijds herinnert de Raad eraan dat aan de ene kant "het belang in het voordeel schuilt dat, naar aanleiding van de uitgesproken vernietiging, bestaat in het verdwijnen van de klacht die werd veroorzaakt naar aanleiding van de aangevochten handeling" (P. LEWALLE, *Administratief recht*, Brussel, Ed. Larcier, 2002, p. 653, nr. 376), en aan de andere kant dat het beroep slechts ontvankelijk kan zijn als de verzoeker een rechtmatig belang heeft bij de gevraagde annulering, en dit op voorwaarde dat de onregelmatigheid - wanneer deze wordt erkend - "leidt tot verwerpelijke omstandigheden, ofwel vanuit strafrechtelijk standpunt of vanuit moreel standpunt" (M. Leroy, *Administratief recht*, 3de ed. Brussel, Bruylant, 2004, p. 497; RvS 9 maart 2012, nr. 218.403).

(...)

De Raad kan niet anders dan vaststellen, in dit opzicht, dat het aan de verzoeker toekomt om de schorsing of opheffing van het verbod te vragen op grond van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980, en door het ontbreken van deze actie hij geenszins een rechtmatig belang heeft bij huidig beroep.”

Uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet volgt dat de opheffing of opschorting van dit inreisverbod omwille van humanitaire redenen, waaronder in geval van een risico op schending op van een recht dat wordt beschermd door het EVRM, slechts door de vreemdeling kan worden gevraagd aan de minister of zijn gemachtigde indien dit verzoek wordt gemotiveerd door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

De gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land dient bovendien te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker kan derhalve zijn aanvraag gezinshereniging niet in België indienen.

Ten overvloede verwijst verwerende partij naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie, 4 april 2017, C-225/16, waarin duidelijk kan worden gelezen dat voor het ingaan van een inreisverbod is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten en dat “het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, (...), wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”, HvJ, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45 en 49.

Verzoeker staat, als derdelander, onder een geldend inreisverbod, dat niet werd opgeheven noch opgeschort.

De vordering is onontvankelijk.”

2.2. In de wetsconforme synthesesamenvatting antwoordt verzoeker:

“IN RECHTE 1. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep. Verweerster is van mening dat de bestreden beslissing een niet-aanvechtbare beslissing betreft en dat de beslissing om de aanvraag gezinshereniging als onbestaande te beschouwen louter een vaststelling is van het feit dat verzoeker geen opheffing van zijn inreisverbod heeft gevraagd conform artikel 74/12 vreemdelingenwet en waardoor de aanvraag gezinshereniging niet kan gebeuren vanop het Belgisch grondgebied. Verweerster baseert zich op het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie om haar stelling te ondersteunen. In het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16) verduidelijkte het Hof dat de looptijd van een inreisverbod, opgelegd in toepassing van de Terugkeerrichtlijn, ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het Schengengebied effectief verlaten heeft. Er moet echter een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen het bevel dat werd afgeleverd aan verzoeker om het grondgebied te verlaten en zijn inreisverbod: het oorspronkelijke onrechtmatige verblijf van verzoeker wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod. Het inreisverbod brengt pas rechtsgevolgen teweeg van of de daadwerkelijke terugkeer naar het herkomstland, door het verzoeker te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. Een terugkeerbesluit verbindt dus consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl een inreisverbod een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt. Een inreisverbod vormt immers een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten (zie HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16. Ouhrami §§ 47-51). Bijgevolg zou een inreisverbod geen enkele uitwerking en rechtsgevolgen mogen hebben zolang verzoeker België niet verlaat. Dat betekent dat het ook geen belemmering zou mogen zijn om een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij blijvende aanwezigheid in België, wat in casu dus niet kan worden betwist. Bijgevolg is het beroep van verzoeker wel degelijk ontvankelijk.”

2.3.1. De Raad wijst erop dat om ontvankelijk te zijn het annulatieberoep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen. Het moet gaan om een eindbeslissing of minstens om een

vóórbeslissing. Handelingen die geen dergelijk definitief karakter hebben, zijn van het annulatiecontentieux uitgesloten (RvS 11 juli 2006, nr. 161.254).

De verwerende partij kan geenszins in haar betoog gevolgd worden dat de thans bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling zou zijn. Immers erkent de verwerende partij zelf dat zij met deze beslissing de aanvraag van een verblijfskaart van verzoekende partij *de facto* niet in aanmerking neemt omdat de bijlage 19ter wordt ingetrokken en als onbestaande wordt aanzien. Dit is een uitvoerbare beslissing betreffende de aanvraag van verzoekende partij. Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat aan deze beslissing geen rechtsgevolgen verbonden zijn. De exceptie van verwerende partij wordt verworpen.

In dit verband wijst de Raad ook nog op zijn eerdere arrest met drie rechters nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin werd overgegaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de problematiek van vreemdelingen die onder inreisverbod staan en vervolgens, tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied, een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een Belg richten tot het bestuur. Ook hierin nam de Raad het standpunt in dat de hangende beroepen tegen de beslissingen tot het niet in aanmerking nemen van de aanvragen om gezinshereniging van rechtswege schorsend zijn. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling is.

2.3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

De verwerende partij gaat ervan uit dat door het bestaan van een nog geldig inreisverbod, zij bij een eventuele vernietiging niet anders kan dan opnieuw vast te stellen dat verzoeker onder een inreisverbod staat, niet opgeheven of opgeschort, zij een zelfde beslissing moet nemen.

In de mate dat de verwerende partij zou doelen op de motivering van de thans bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij betwist dat "*de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest*" in het kader van haar in België ingediende aanvraag tot gezinshereniging als onbestaande kan worden beschouwd omwille van het feit dat zij onder inreisverbod staat. De Raad kan zich hierover en over de door de verwerende partij opgeworpen stelling dat de thans bestreden beslissing conform het arrest van het Hof van Justitie 'K.A.' zou zijn gemotiveerd, niet uitspreken zonder in te gaan op het betrokken arrest van het Hof van Justitie. Bovendien kan de bestreden beslissing behept zijn met een motiveringsgebrek zodat de Raad de zaak dient te onderzoeken.

De bespreking van de exceptie hangt dan ook nauw samen met de bespreking van de middelen. Zonder een onderzoek van de middelen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat de gemachtigde, na een vernietiging van de bestreden beslissing, geen andersluidende beslissing zou kunnen nemen en dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

In de mate dat verwerende partij verwijst naar het bepaalde in artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet, luidt deze bepaling:

“Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 augustus 2016, nr. 235.598, dat specifiek over een soortgelijke beslissing (intrekking bijlage 19ter) handelt. In dat arrest stelt de Raad van State uitdrukkelijk dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet handelt over de voorwaarden om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen.

Over het belang van een verzoeker stelt dit arrest:

“Sans qu’il soit besoin de déterminer si l’interdiction d’entrée, imposée à la partie adverse, fait obstacle à ce qu’un droit au séjour en qualité de membre de la famille d’une Belge lui soit reconnu, il suffit de relever que cette interdiction n’implique pas que la partie adverse soit privée de la possibilité de solliciter la reconnaissance d’un tel droit.

La partie adverse ne commet pas une illégalité en demandant la reconnaissance d’un droit au séjour pour le seul motif qu’elle n’en serait pas titulaire. En conséquence, son intérêt à contester la décision par laquelle le requérant refuse de prendre en considération sa demande ne peut être jugé illégitime en raison du fait que la partie adverse n’aurait pas le droit au séjour qu’elle revendique.”

De Raad van State maakt een onderscheid tussen de toekenningsvoorwaarde van een verblijfsrecht en de mogelijkheid een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart.

De Raad wijst er verder op dat artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet (niet vermeld in de bestreden beslissing) en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van respectievelijk artikel 3, punt 6 en artikel 11, lid 3, van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1). Over deze bepalingen van richtlijn 2008/115 heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 (zaak C-82/16) zeer duidelijk het volgende vooropgesteld:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

De rechtspraak van de Raad, waarnaar verwerende partij verwijst, is in deze optiek achterhaald. Het arrest *Ouhrami* dient samengelezen te worden met bovenvermeld arrest van het HvJ.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker licht onder meer in zijn wetsconforme synthesememorie toe:

“(…)

2.1.Ten gronde: schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd. Dat bijgevolg de Staatssecretaris zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.) Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet; Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing. Verweerster motiveert haar beslissing als volgt: 1. Op 12.10.2018 werd een aanvraag gezinshereniging ingediend in toepassing van artikel 40 ter vreemdelingenwet; 2. Verweerster is van mening dat verzoeker geen recht op binnenkomst heeft omwille van het opgelegde inreisverbod van 10 jaar opgelegd bij beslissing van 02.07.2018; 3. De vordering tot schorsing van dit inreisverbod werd op 05.07.2018 door de RW verworpen. Bovendien werd het inreisverbod door de bevoegde Minister niet ingetrokken of opgeheven en is het dus definitief; 4. Verwijzende naar het arrest K.A. e.a. tg. België. d.d. 08.05.2018 stelt verweerster dat aan verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht kan worden toegestaan. Zij motiveert dat er in het dossier van verzoeker geen enkele reden is terug te vinden om aan te nemen dat verzoeker niet gescheiden kan leven van zijn ouders. De vader van verzoeker heeft geen bijzondere zorg nodig. Het loutere feit dat de familie van verzoeker hem komt bezoeken in de gevangenis is onvoldoende om te oordelen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. 5. Verzoeker moet dan ook terug naar Marokko en eerst een opheffing of opschorting te vragen van het opgelegde inreisverbod; 6. Het inreisverbod rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter en de afgifte dient als onbestaande te worden beschouwd. M.a.w. oordeelt verweerster dat de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 40 ter vreemdelingenwet als "onbestaande" dient te worden beschouwd. De stelling van verweerster dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) is achterhaald door het arrest K.A. t. België d.d. 08.05.2018, waarnaar verweerster trouwens zelf verwijst in haar beslissing. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU. De motivering dat verzoeker omwille van zijn inreisverbod veronderstelt wordt niet langer op het Belgisch grondgebied te verblijven is dan ook manifest onjuist. Verzoeker verblijft wel degelijk nog op het Belgische grondgebied. Meer nog verzoeker kan het Belgische grondgebied niet verlaten, nu het Marokkaanse consulaat al sinds 02.07.2018 geen laissezpasser aflevert.

2.2.Schending van artikel 40 ter. 42 en 43 van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: -de familieleden vermeld in artikel 40bis. § 2. eerste lid. 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;(..)" Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt. of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht." In casu blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de aanvraag van verzoeker niet in aanmerking werd genomen omwille van fraude of misbruik. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde. van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: 1 ° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden; 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; 3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zich zelfde verwijdering van het grondgebied niet wettigen; 4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonedig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonedig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken. Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de

datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten. Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst." Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft. Er bestaat dan ook geen wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als "onbestaande" beschouwd wordt. Een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg kan wettelijk gezien alleen ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 Vw."

3.2. De verwerende partij antwoordt niet op de grond van deze middelen in haar nota met opmerkingen.

3.3. De verwerende partij legt geen administratief dossier neer. Gelet op het aangevoerd middel, acht de Raad het niet nodig te beschikken over het administratief dossier, temeer al in hoofde van verzoeker verschillende arresten door de Raad zijn uitgesproken (zie punt 1.)

3.4.1. De formele motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij stelt ook dat de motivering manifest gebrekkig is en onjuist.

De Raad wijst erop dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De materiële motiveringsplicht vereist dat een beslissing moet genomen worden op grond van een correcte feitenvinding, een juiste beoordeling en dat ze kennelijk redelijk is. Bij deze beoordeling mag de Raad zich niet in de plaats stellen van het bestuur.

Verzoeker beklemtoont dat geen wettelijke basis bestaat die toelaat de bestreden beslissing te nemen of toelaat een afgegeven bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen.

3.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de juridische grondslag in de bestreden beslissing enkel verwijst naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, en vaststelt dat de aanvraag door verzoeker werd ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voor het overige beperkt de bestreden beslissing zich tot een verwijzing naar het bestaan van een inreisverbod dat nog gelding heeft.

Dit is niet afdoende.

Artikel 72/12 van de Vreemdelingenwet regelt niet de modaliteiten om een aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan sprake in de nota met opmerkingen, regelt de voorwaarden om een inreisverbod te kunnen nemen, en de duur ervan. De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 augustus 2016, nr. 235.598, dat specifiek over een soortgelijke beslissing (intrekking bijlage 19ter) handelt.

In dat arrest stelt de Raad van State uitdrukkelijk dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet handelt over de voorwaarden om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen.

De Raad herhaalt en wijst er verder op dat artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet (niet vermeld in de bestreden beslissing) en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van respectievelijk artikel 3, punt 6 en artikel 11, lid 3, van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement

en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1). Over deze bepalingen van richtlijn 2008/115 heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 (zaak C-82/16) zeer duidelijk het volgende vooropgesteld:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

Partijen betwisten niet dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 19*ter*. De juridische grondslag is niet afdoende vermeld. Een wettelijke bepaling waaruit afgeleid kan worden dat een afgegeven bijlage 19*ter* kan ingetrokken worden en als onbestaand moet worden aanzien, ontbreekt.

De Raad besluit dat in de hierboven beschreven mate de motiveringsplicht is geschonden en dat het onderdeel gegrond is.

3.4.3. Het gestelde in de nota met opmerkingen is niet van aard dit besluit te wijzigen nu de nota enkel handelt over de vraag of de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is en over het belang.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de overige onderdelen van het middel geen nadere bespreking vergen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 waarbij de aanvraag tot gezinshereniging als onbestaande wordt beschouwd (intrekking bijlage 19*ter*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN